

leven, zou zijn: de volkomen adoratie, de veilige liefde van een man, die haar goedheid als goedheid alleen kende, die niets verwringen zou, die niets liever zou willen dan haar beschermen en aanbidden. En dat, d a t kon hij haar geven.

„Moeder,” dacht hij toen, „wat zou je van haar gehouden hebben!” En hij hief zijn hoofd naar zijn moeders portret. Zijn oogen zochten er elk plekje van af, en zijn herinnering maakte het weer levend. Hij zat daar en tastte met zijn fijne, voorzichtige handen naar het verleden, dat zoo nabij was gekomen.

„Moeder, moeder.... Judith.... Judith....” zei hij. En die twee liefdes werden samen één van stralend reiken naar het verleden en de toekomst beiden, één in veilige geborgenheid.

Toen de lente kwam, begon het drukker te worden in het huis van Professor Van Veen. Judith was door Walter Steins in een tennisclub gebracht, en ze had, na jaren niet spelen, er weer plezier in gekregen. En enkele menschen uit de club kwamen soms bij haar theedrinken of haalden haar voor een wandeling. Maar haar Zondag, en den avond, dat Waals kwam, bleef ze altijd thuis.

„Les beaux esprits se rencontrent!” zei Walter op een avond, dat Waals de kamer binnenstapte, waar Judith, haar vader en Walter theedronken.

„Zoo, niets-nut,” knikte Waals: „ik dacht, dat jij vanavond op het laboratorium zou zitten.”

„Dat knapt uw tweede assistent voor me op. Die jongen moet toch ook eens iets leeren!”

„Hier zijn wat bonbons voor je, Judith,” zei Waals, terwijl hij haar een groote doos toereikte.

„Hé, wat lief van u, en wat een zalige! Dank u hartelijk hoor.” En dan tegen Walter: „heb ik geen schat van een tweeden vader?”

„Groote God!” riep Walter: „heb je niet genoeg aan één ouden heer? Mijn eenige is er me al twee teveel. En jij schaft er je nog één bij aan!!”

„Ben je hier ook al zoo brutaal, jongmensch?” vroeg Waals.

„Ja, precies als bij u,” knikte hij: „dat is zoo mijn natuurtje. Doe daar maar eens iets tegen. Nu, ga je mee, Juut?”

Juut!!! Wat een afschuwelijke naamsverbastering! En het paste niet bij haar, dacht Waals, terwijl hij zich weer verbaasde over de ongeneerde vrijheid, waarmee Walter haar behandelde.

„Nee, Walter, ik ga niet mee, nee, ik blijf hier.”

„De bonbons van professor Waals hebben je omgekocht om mij in den steek te laten.” Waals lachte zachtjes en gelukkig.

„Nu, soît, dan ga ik maar zonder jou tennissen.”